

Historische bijdrage

omtrent de invoering der narcose in de heelkunde
en Dr. William T. G. Morton's aandeel daarin

door **William James Morton,**

*Professor in de psychiatrie, neurologie en electrotherapie aan de
„New York Post-Graduate Medical School and Hospital“.*

Geautoriseerde vertaling van **Th. Hammes, arts.**

*Specialist voor narcose, Privaat-Doцент in de narcologie aan de
Universiteit van Amsterdam.*

Op verzoek van vele belangstellenden zal ik hier kort en zonder vooringenomenheid eenige feiten mededeelen betreffende de schoone ontdekking der anaesthesie, want in ons land zijn weinig gebeurtenissen in de historie der geneeskunst zoo klaar en onaantastbaar als de invoering der ethernarcose in de heelkunde.

Dr. William T. G. Morton, medisch student aan de „Harvard medical School“, arts en tandarts, werd geboren in Charlton, Mass. den 19den Aug. 1819 en stierf op 48-jarigen leeftijd, den 15den Juli 1868 te New York.

Hij ontving zijn eerste opleiding aan de „Northfield-“ en aan de „Leicester Academy“ in Massachusetts. Zijn vader had tegenspoed in zaken, waardoor de jongen zichzelf een weg banen moest. En gelijk zoo menig jong Amerikaan verdeelde hij zijn tijd tusschen zaken en studie, totdat hij ten slotte besloot arts te worden. Als eerste stap in die richting werd hij op 21-jarigen leeftijd, in 1840, student aan

Amos A. Norton

de „Baltimore College of Dental Surgery”, onderafdeeling der „Washington University of Medicine” die later overging in de „College of Physicians and Surgeons of Baltimore”. Aan voornoemde „Washington University” werd M o r t o n „honorary Doctor of medicine” in 1849. In Nov. 1844 werd hij ingeschreven aan de „Harvard medical School” in Boston, waar hij gedurende 2 jaren de lessen volgde en spoedig hoopte volle bevoegdheid te erlangen, terwijl hij in zijn bestaan voorzag door de uitoefening der tandheelkunde. Hierdoor werd zijn aandacht gevestigd op de pijn, die geleden werd bij moeilijke tandheelkundige operaties. En het lijden maakte zulk een diepen indruk op zijn geest, dat hij besloot middelen te zoeken om dat te lenigen.

Proeven op dieren en op zichzelf. Na grondige bestudeering van dit onderwerp deed hij een serie proefnemingen op insecten, visschen, honden en ten slotte ook op zichzelf, nadat hij zich overtuigd had, dat zijn geliefkoosde patrijshond „Nig” de aetherinhalaties, zelfs tot volkomen bewusteloosheid toe, zonder eenige schade verdroeg. In zijn memorie aan de „Academie des Arts et des Sciences” in Parijs, voorgelezen door Arago in het najaar van 1847, beschrijft hij aldus zoowel deze proef als de daaraan volgende, die hij op een patiënt deed:

Ik nam een flesch met aether, sloot mij op in mijn kamer, nam plaats in den tandheelkundigen stoel en begon te inhaleeren. De damp was zoo sterk dat ik bijna stikte, toch was het effect onvoldoende. Toen goot ik het uit op mijn zakdoek en ademde het zoo in. Ik keek op mijn horloge en verloor weldra het bewustzijn. Toen ik bijkwam waren mijn ledematen doof en had ik 't gevoel van een nachtmerrie. Ik zou alles hebben gegeven voor iemand om me te helpen. Ik dacht een oogenblik in dien toestand te zullen sterven en dat de maatschappij medelij zou hebben met mijn dwaasheid of misschien er om lachen. Ten slotte voelde ik een lichte tinteling aan den top van mijn derden vinger en trachtte dien aan te raken met mijn duim; echter tevergeefs. Bij een tweede poging gelukte het, maar mijn gevoel was weg. Ik tilde allengs mijn arm op en kneep in mijn dij, ik gevoelde dit slechts vaag. Ik poogde op te staan doch viel weer neer. Langzamerhand herstelde zich

de macht over mijn ledematen en ik bevond, dat ik tusschen de zeven en acht minuten bewusteloos geweest was.

Proeven op anderen. Verrukt over het succes, deelde ik onmiddelijk het resultaat mede aan degenen, die aan mijn inrichting verbonden waren en wachtte verder ongeduldig op een patiënt aan wien ik de proef kon herhalen. Tegen den avond kwam een Bostonner met heftige pijn voor een tandextractie. Hij zag erg tegen de operatie op en vroeg of hij niet gemesmeriseerd kon worden. Ik zeide hem, dat ik iets beters had en mijn zakdoek verzadigend met aether liet ik hem daarvan inademen. Bijna onmiddelijk werd hij bewusteloos. Het was donker, zoodat Dr. H a y d e n de lamp moest vasthouden, terwijl ik een van flinke wortels voorziene biscupidalis trok. Er was weinig verandering in den pols en de spieren ontspannen niet. Hij was na een minuut weer bij en wist niets van 't geen er aan hem gedaan was. Hij bleef nog een tijdje over de proef napraten. Dit had plaats op den 30sten September 1846.

De eerste mededeeling van deze gebeurtenis verscheen in de „Boston Daily Journal” van 1 Oct. 1846 in de navolgende bewoordingen:

Gisteravond, naar ons werd meegedeeld door een ooggetuige, werd iemand een gëulcereerde kies getrokken zonder de minste pijn. Hij werd door iets in te ademen in een soort slaap gebracht, die ongeveer $\frac{3}{4}$ minuut duurde, juist lang genoeg voor de extractie.

Deze mededeeling leidde den bekenden chirurg H e n r y J. B i g e l o w tot een bezoek aan M o r t o n ' s inrichting, waar hij een groot aantal geslaagde inhalaties van aetherdamp bijwoonde voor de nieuwe methode om tandextracties pijnloos te verrichten. En hij gevoelde zoozeer het grootsche in dat gebeuren, dat hij ook onmiddellijk M o r t o n ' s verlangen, om zijn methode in het openbaar te demonstree- ren, van harte toejuichte. Het was dan ook voornamelijk door zijn tusshenkomst dat J o h n C. W a r r e n, chirurg aan het „Massachusetts General Hospital” toestemming gaf om de proef in diens ziekenhuis te herhalen. Zoo had dan aldaar op den 16^{den} Oct. 1846 de eerste openbare demonstratie plaats van de narcose voor een chirurgischen ingreep in tegenwoordigheid van de gansche chirurgische

en medische staf, voor een amphitheater, dat tot berstens toe gevuld was met doktoren en studenten.

Eerste openbare demonstratie der narcose voor een chirurgische operatie. Het was voor den medischen student een merkwaardig oogenblik, toen hij besloot zijn ontdekking te toonen voor zijn studiegenooten, zijn hoogleraren en voor het publiek. Maar hij was door eigen ervaring zoozeer overtuigd van succes, dat hij voor dat godsgericht niet vreesde. Als om de glorie nog meer te doen uitkomen was Morton verlaat, doordat hij moest wachten op de voltooiing van zijn nieuw apparaat. Warren, geloovend dat Morton op het laatste oogenblik terugdeinsde, maakte ietwat spottend de opmerking „daar Dr. Morton nog niet hier is, vermoed ik dat hij ergens elders zal bezet zijn” en hij wilde juist met de operatie beginnen toen Morton binnentrad. De spanning was geweldig. Een zee van gezichten, maar nergens sympathie, overal ongelooft of op zijn best nieuwsgierigheid. Warren keerde zich tot hem: „Wel mijnheer, uw patiënt wacht op u.” Morton bracht zijn toestel in orde en diende kalm het anaestheticum toe. En het was een spannend moment toen Morton op zijn beurt zich omkeerde en eenvoudig antwoordde: Dr. Warren uw patiënt wacht op u.” Er heerschte doodsche stilte in de zaal toen Warren de huidsnee maakte en een grooten tumor exstirpeerde, zonder dat de patiënt eenig teeken liet hooren, eenige spier vertrok. Toen de operatie was geëindigd wendde Warren zich tot het auditorium en zei langzaam en met nadruk: „Mijne Heeren, dit is geen humbug.” En Bigelow: „Ik heb vandaag iets gezien, dat de gansche wereld zal doorgaan.” Van deze gedenkwaardige demonstratie in October 1846 dateert een onmiddellijke en algeheele aanname der narcose over heel de beschaafde wereld. Deze gebeurtenis deed een nieuw blad omslaan in de geschiedenis der geneeskunst; de pijnlooze uitoefening der heelkunde nam een aanvang.

Der medische wereld formeel aangekondigd werd de

ontdekking door Bigelow in een verhandeling, den 3den Nov. voorgelezen in de „Académie des Arts et des Sciences” en den 9den Nov. in de „Boston Society of Medical Improvement” en den 18den Nov. 1846 gedrukt in het Bostonsche „Medical and Surgical Journal.”

De aldus aangekondigde ontdekking bracht voor den jeugdigen student Morton zulk een overstelpenden arbeid met zich, dat hij gedwongen was zijn studies te staken, hoewel hij binnen weinige maanden zijn graad zou behaald hebben.

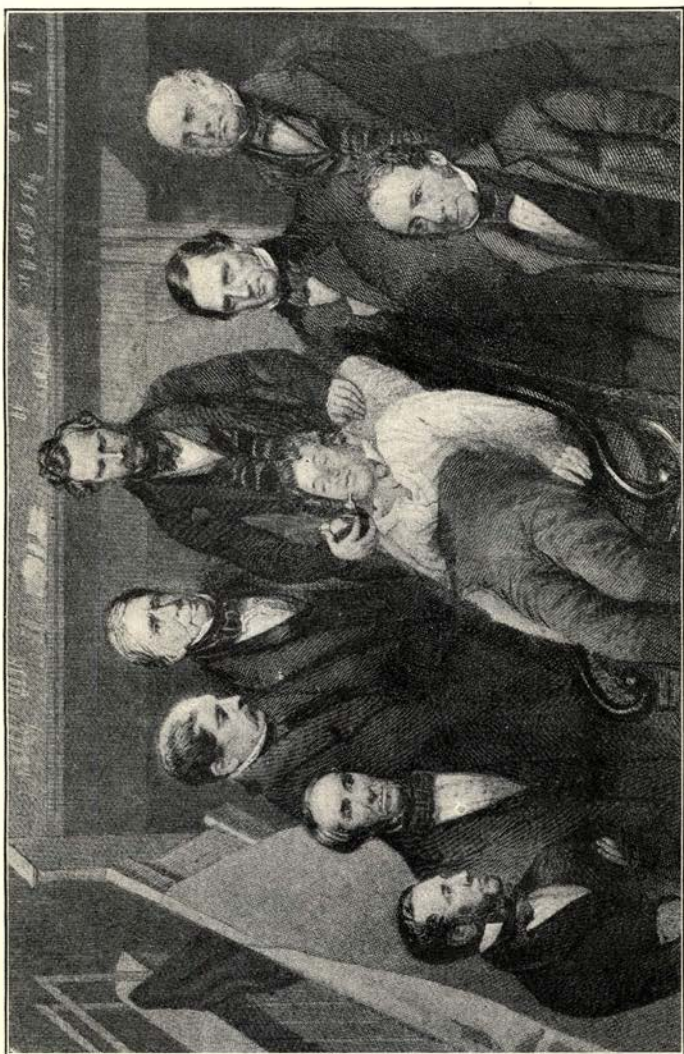
Ontvangst der ontdekking door chirurgen en publiek. Het schoone nieuws verwekte allerwege groot enthousiasme. Warren, anders ernstig en koel, schreef:

Voor den operateur is een nieuw tijdperk aangebroken. Wie had ooit kunnen vermoeden dat het snijden in de teere huid van het gelaat een onvermengd genot zou worden? Dat het verwringen van stijve gewrichten hemelsche visioenen zou openen? Als Ambroise Paré en Louis en Dessault en Chesselden en Hunter en Cooper eens konden zien wat onze oogen dagelijks aanschouwen, hoe zouden zij verlangen om tot ons te komen om hun werk nog eens te doen. En de nu levende chirurg, die op het punt stond het skalpel neer te leggen, met hoeveel frisschen moed grijpt hij opnieuw het mes om zijn loopbaan te vervolgen onder de nieuwe voortekenen.

Oliver Wendell Holmes van de „Harvard University” zegt den 3den Nov. 1847 in zijn aanvangsles:

Het mes zoekt ziekelijke afwijkingen — de takels rukken aan ontwrichte leden — de natuur zelf broedt den eersten vloek uit, die de teederste harer schepselen doemde tot de heftigste beproeving, maar de trotsche pijnoneindigheid verdronk in de wateren der vergetelheid en de diepste groeve in het gerimpelde voorhoofd der smart is voor immer verstreken.

De medische bladen staan vol van mededeelingen over chirurgische operaties uitgevoerd onder invloed van het nieuwe agens en de nieuwsbladen verspreiden de berichten heinde en verre. En nauw heeft de eerste stoomboot, die

na den 16den Oct. Boston verliet, Liverpool bereikt of het nieuws vloog verder uit, en geschriften uit Duitschland, Rusland, Indië en uit nog meer verwijderde landen getuigden over de doeltreffendheid en ongevaarlijkheid der narcose en over de vreugde waarmede zij allerwege werd ontvangen. De zoo beroemde *Liston* amputeerde den 21sten Dec. een dij onder aethernarcose en drukte daarover zijn verbazing en zijn ingenomenheid uit in de navolgende woorden:

„Hoezeel verheugt u! Het mesmerisme en zijn aanhangers hebben een ferm en slag gekregen. Een Amerikaansch tandarts gebruikte aetherinhalaties om de pijn te vernietigen en zijn vinding bleek proefhoudend in de handen van *Warren*, *Hayward* en anderen in Boston. Binnen 6 maanden zal geen operatie meer worden gedaan zonder deze voorbereiding. Verheugt u.

Sir Benjamin Brodie liet een waarschuwing hooren in een brief aan *Dr. Chalmers*:

„Ik heb hier al eerder van gehoord,” zoo schrijft hij. „De bedwelmende eigenschap van aether is al lang bekend en ik beproefde haar op Guineesche biggetjes, die eerst insliepen maar dan stierven. Het is twijfelachtig of het zonder gevaar kan aangewend worden.”

De „*People's London Journal*” van 9 Jan. 1847 schreef:

Goed nieuws uit Amerika! Heil dien schoonen dag! Wij hebben de pijn verwonnen. Waarlijk, dit is een vreugdevolle zege; een zege van het intellect. En het gelukkige nieuws komt uit Amerika.

De Londonsche „*Lancet*”, het welbekende medische orgaan in Engeland, zegt van de ontdekking:

De ontdekking van *Morton*, meer nog van algemeen dan van wetenschappelijk belang, zal een hooge plaats gaan innemen onder de zegeningen van het menschelijk verstand. Dat de ontdekker een Amerikaan is doet hooge eere aan onze overzeesche broeders. Naast de ontdekking van *Franklin* is het de tweede grootsche bijdrage van de nieuwe wereld aan de wetenschap en zoo de ontdekking bestand blijkt tegen de toetsing door den tijd, dan verdient zij de dankbaarheid en onderscheiding van elk beschaafd volk en regeering over den ganschen aardbodem.

Het is overbodig nog meer aantehalen uit de overwel- digende massa literatuur van dien tijd. Het is duidelijk, dat ten slotte de pijn in de heekunde overwonnen was.

Oorsprong van den naam Anaesthesie. Het kind was geboren, doch moest nog gedoopt worden, want de klinische terminologie had nog geen technischen term voor den toestand, die onstond door patiënten gevoelloos voor pijn te maken. Een vergadering werd belegd ten huize van Dr. A. A. Gould, waaraan deelnamen H. J. Bigelow, O. W. Holmes en Morton. Gould las een lijstje namen voor, door hem opgemaakt. Toen Morton het woord „letheon” hoorde, riep hij uit: zoo zullen we de ontdekking doopen” en ook anderen juichten dit toe. Maar op onderstaanden brief van O. W. Holmes aan- vaardde Morton de termen „Anaesthesie” en „Etheri- sation”.

BOSTON, 21 Nov. 1846.

Geachte Heer!

Iedereen wil gaarne een aandeel hebben in een groote ontdekking. Zoo stel ik u een paar namen voor om den toestand en het agens aanteduiden.

De toestand moet, dunkt mij, „anaesthesia” genoemd worden. Dit beteekent gevoelloosheid, meer in 't bijzonder (volgens Lin- naeus en Cullen) voor aanraking (zie „Good Nosology” p. 259). Het bijvoeglijk naamwoord wordt dan „anaesthetic.”

Zoo kunnen wij spreken van den toestand van anaesthesie of den anaesthetischen toestand. Ik zou u aanraden spoedig een naam te geven en daarover een bekend geleerde als President Everett of Dr. Bigelow Sen. te raadplegen voor ge een besluit neemt tot een term *die zal worden aangenomen door alle beschaafde volken.*

U kunt mijn woorden aan hun oordeel onderwerpen; misschien echter zijn er juistere en betere.

Met beleefde groeten,

O. W. HOLMES.

Aan Dr. MORTON.

Het is misschien niet van belang ontbloom, om naar aanleiding van bovenstaand een brief af te drukken, die

46 jaar later door denzelfden Holmes aan Edward Snell werd geschreven toen deze een artikel over „Anaesthesia” publiceerde in de „Century Magazine” van Augustus 1894.

Boston, 2 April 1893.

Geachte Heer!

Weinigen zijn meer bevoegd dan ik om de aanspraken van Morton te steunen aangaande de invoering van kunstmatig opgewekte anaesthetie in de heilkunde. De ontdekking werd der wetenschappelijke wereld formeel aangekondigd door Henry J. Bigelow, een der eerste, zoo niet den eersten Amerikaanschen chirurg, in een voordracht gehouden voor de „American Academy of Arts and Sciences”. Den avond te voren kwam Bigelow bij mij om 't me voortelezen. Hij liet toen een inleiding voorafgaan, die nooit mag vergeten worden.

Hij vertelde mij, dat er een groote ontdekking gedaan was, waarvan de deugdelijkheid bewezen was in het „Massachusetts General Hospital” waaraan hij als een der chirurgen verbonden was. Het gold 't ongevoelig maken voor pijn gedurende een heilkundige operatie, door het laten inademen van een of ander gas (later bleek dit aether te zijn). In zeer korten tijd, zei hij, zal deze ontdekking zich over Europa verspreiden. Hij had zeer veel belang gesteld in voornoemde ontdekking, had de eerste groote operatie onder narcose bijgewoond en was van den aanvang af de raadgever en steun van Morton, die de chirurgen uit het ziekenhuis had overgehaald een proef te nemen met het middel, waarmede hij zich voorstelde het nieuwe wonder te bewerkstelligen. De ontdekking verspreidde zich over de wereld als een loepend vuur. De vraag is alleen of Morton advies had ingewonnen bij den chemicus Jackson, waardoor deze in meerdere of mindere mate zou moeten deelen in de eer van de ontdekking.

Later werd gevraagd of hij niet z'n eerste aanwijzing dankte aan Horace Wells uit Hartford, waarover we echter niet verder zullen twisten. Beide heeren verdienen een eervolle vermelding, maar ik heb nooit ook maar een oogenblik gearzeld om de eigenlijke verdienste der ontdekking aan Morton toeterekenen.

Het onschatbare geschenk werd der menschheid aangeboden van het „Massachusetts General Hospital” uit en de man wien zij het dankt is Dr. William Thomas Green Morton.

Later zijn ook proeven gedaan met andere anaesthetica, waarvan de meest belangrijke, de chloroform, werd ingevoerd door Sir James Y. Simpson. Hiervoor en voor de aanwending van anaesthetica

in de verloskunde verdient hij alle eer, maar zijn poging om zich den roem toeteëigenen van de groote en onsterfelijke ontdekking, zooals in zijn bijdrage, in de 8ste uitgave van de „Encyclopedia Britannica”, is een man van zijn groote beteekenis onwaardig. In de 9de editie van hetzelfde werk, is zijn artikel „chloroform” uitgelaten en wordt een eerlijk verslag gegeven van de ontdekking onder den titel „Anaesthesia”.

Geheel de uwe,

O. W. HOLMES.

De invoering van Chloroform. De narcose werd in Amerika, Engeland en het vaste land al meer dan een jaar algemeen aangewend toen Dr., later Sir, James Y. Simpson in Nov. 1847 meedeelde, dat chloroform een soortgelijk anaesthetisch effect had als aether. Als geleidend schrijven aan Morton bij zijn eerste publicatie over chloroform schrijft Simpson:

Waarde Heer!

Gaarne zend ik u bijgaande publicatie. In de „Monthly Journal of Medical Science” schreef ik een groot artikel over Etherisatie waarin ik uw aanspraken boven die van Jackson verdedigde. Het voornaamste is natuurlijk het verwekken van gevoelloosheid en mij dunkt, de wereld dankt dit aan u.

Geloof mij met de meeste hoogachting

de uwe,

J. Y. SIMPSON.

EDINBURGH, 19 Nov. 1847.

Dat chloroform den aether verdrong, verandert in geen deele het feit dat het tijdperk der narcose in de chirurgie begon met aether in 1846. Simpson volgde slechts, waar Morton den weg had aangegeven. Zijn invoering van chloroform heeft het algemeen gebruik van anaesthetica sterk bevorderd.

Eerbewijzen aan Dr. Morton. De regenten van het „Massachusetts general Hospital” maakten spoedig na de openbare demonstratie van October 1846 een verslag op, waarin zij de eer en de verdienste der ontdekking aan Morton toekenden. Tevens beschonken zij hem met een

zilveren doos bevattende duizend dollars „ter eere van de aetherontdekking den 30sten Sept. 1846". De inscriptie luidde verder: „Hij is arm geworden voor een zaak, die de gansche wereld tot zijn schuldenares maakt."

Later kreeg Morton van de „Académie des Sciences" een gedeelde Montyon prijs, voorts het kruis van de orde van Wasa, Zweden en Noorwegen en het kruis van de orde van St. Wladimir van Rusland.

In het park van Boston, Mass. werd een monument geplaatst „ter herdenking van de ontdekking, dat de inhalatie van aether gevoelloosheid verwekt tegen pijn." Het opschrift vervolgt: „Voor het eerst der wereld gedemonstreerd in het „Massachusetts General Hospital" te Boston in October 1846." Aldus werd, zoo al niet Morton's naam, dan toch zijn daad gehuldigd.

Evenwel staat een ander gedenkteeken boven Morton's graf op het Mt Auburn kerkhof bij Boston „opgericht door de burgerij van Boston" met onderstaand, door wijlen Dr. Jacob Bigelow, opgemaakte inscriptie:

WILLIAM T. G. MORTON

ontdekker der narcose,

*vóór wien, in alle eeuwen, de heelkunde een marteling was,
door wien de pijn in de heelkunde werd afgewend
en onschadelijk gemaakt, sinds wien de wetenschap
de pijn heeft bedwongen.*

Buiten aan de nieuwe stads-bibliotheek in Boston zijn herinneringstafels aangebracht met ongeveer 500 namen van schrijvers, artisten, en geleerden. Daaronder heeft Boston Morton's naam opgenomen.

Een nog sprekender blijk van Massachusetts's dankbaarheid is de toevoeging van Morton's naam in den koepel van het huis van vertegenwoordiging in het statenhuis in Boston, onder de 53 van Massachusetts's meest beroemde burgers. „Die namen zijn zoo gekozen", zoo als bij de oprichting vermeld werd, „dat zij òf een tijdperk kenmerken

of een man noemen, die den loop der gebeurtenissen heeft gewijzigd". De volgende namen geven eenigermate den standaard der keuze weer: Morse, Morton, Bell, Emerson, Hawthorne, Holmes, Longfellow, Lowell, Edwards, Channing, Endicott, Winthrop, John Adams, J. Q. Adams, Webster, Summer, Choate, Everett, Bouditch en anderen.

Generaal Grant en de narcose. John H. Brinton, Professor in de chirurgie aan het „Jefferson medical College" te Philadelphia, verhaalt een interessant voorval in zijn afscheidsrede in 1892:

Gedurende den vinnigen strijd in de Virginische wildernis in 1864, was ik in functie aan het hoofdkwartier van Luitenant-Generaal Grant, bij wiens staf ik vroeger gediend had. Terwijl ik met hem sprak kwam een aide tot hem die vertelde, dat een vreemde, een burgerdokter hem wenschte te spreken ten einde een ambulance te krijgen voor zijn persoonlijk gebruik om de veldhospitalen te bezoeken. Het antwoord van den generaal was zeer beslist: „De ambulances zijn alleen voor de zieken en gewonden en mogen in geen geval voor persoonlijk gebruik in beslag worden genomen. Dit antwoord werd overgebracht aan een man in een bruin costuum, dat duidelijk de sporen van de reis droeg. Daar hij mij bekend voorkwam ging ik naar hem toe en bevond dat het Dr. W. T. G. Morton was. Ik vroeg hem even te wachten en ging naar den generaal terug. Toen ik zijn verzoek herhaalde kreeg ik hetzelfde antwoord. „Als ge wist, generaal, wie die man was, dan geloof ik, dat ge 't hem zoudt toestaan." „Neen," hernam hij, „ik wil vandaag voor niemand een ambulance afzonderen; ze zijn alle elders noodig." „Generaal", hervatte ik, „ik ben overtuigd, dat ge hem den wagen geven zult, hij heeft zooveel voor de menschheid en voor den soldaat gedaan, meer dan eenig soldaat of burger vóór hem en gij zult dat erkennen als ge zijn naam hoort." De generaal nam zijn sigaar uit zijn mond, keek belangstellend naar den man en vroeg: „Wie is hij dan?" Het is Dr. Morton, de ontdekker van den aether," antwoordde ik. De generaal zweeg een oogenblik en zei: „U hebt gelijk dokter, hij heeft meer voor den soldaat gedaan dan iemand anders, want hij heeft u geleerd de pijn te verbannen, geef hem de ambulance en alles wat hij mocht wenschen. Later vernam ik uit een gedrukten brief van Morton, mij onlangs door zijn familie

toegezonden, dat de hospitalen, de ambulance, tent, tafel, bediening enz. bij order van den commandeerenden generaal tot zijn beschikking gesteld werden. Dr. Morton bleef toen op verzoek van den „surgeon general” als een vrijwilliger officier van gezondheid om te helpen met het narcotiseeren der gewonden.

Houding van het gouvernement. Niet minder dan zes Congrescommissies erkenden Morton's aanspraken als de ware ontdekker der narcose in de heilkunde, terwijl geen enkel rapport deze verdienste aan zijn tegenstanders toekent. Deze rapporten zijn zorgvuldig doorwerkter documenten, gegrond op een groote massa getuigenissen zoowel van voor- als tegenstanders. De laatste dezer gunstige rapporten werd in 1863 uitgebracht door Senator, later vice-president, Henry Wilson, toenmaals voorzitter der senaatscommissie voor militaire en militieaangelegenheden. Na zorgvuldige overweging van elks aanspraken, rapporteert hij als voorzitter: „Wij zijn overtuigd, dat Morton de ontdekker is. Wij erkennen zijn recht op een ruime belooning.” En verder: „Terneergeslagen door de houding van het congres wendt Morton zich tot den President der Vereenigde Staten, die gunstig tegenover het verzoek gestemd blijkt en ook op het punt staat hem voor een milde vergoeding voor te dragen, toen Jefferson Davis, secretaris aan het Departement van Oorlog hem overhaalt een onderzoek te gelasten door een regeeringsdepartement en daarmede het oordeel van een militair chirurg te vergelijken. Dit werd gedaan, en spoedig daarna, doch nadat er een wijziging had plaatsgevonden in de administratie, werd het eindoordeel voorgelegd aan Howell Cobb, toentertijde hoofd van het departement van financiën, die na lange aarzeling ten slotte weigerde het voorstel van den President uittevoeren.

Na het rapport van Senator Wilson in 1863 en de mislukte poging om het voorstel in het congres te brengen, deed Morton geen verdere pogingen om zijn aanspraken bij het gouvernement te doen erkennen.

Bij Morton's beroep op de verschillende congressen en ook bij andere gelegenheden werd hij na zorgvuldig onderzoek, ondersteund door een groote schare der voornaamste burgers. Laat mij hier de namen noemen van Daniel Webster, Rufus Choate, Horace Mann, Charles Summer, Marcus Morton, Louis Agassiz, R. H. Dana, Edward Everett, J. M. Carlisle, Sam Honston, Samuel F. B. Morse, James Russell Lowell, Henry W. Longfellow, Alexander Stephens, Oliver Wendell Holmes, waarbij zich voegden zoo goed als alle van de meest bekende medici als de Bigelows en de Warrens in Boston en James Jackson, John Ware, Henryd, Bowditch, George C. Shattuck, Charles G. Putnam, Francis Mindt, J. J. White; in New York, Williard Parker, Valentine Mott, John W. Francis, John Watson, James R. Wood, Gurdon Buck, J. M. Carnochan, W. H. van Buren, T. Gaillard Thomas, G. L. Elliot, Thos. M. Markoc, Fordice Barker, John T. Metcalfe, Stephen Smith, Lewis A. Sayze, Edward Delafield, E. R. Peaselee, Horace Green, enz.

Het 50-jarig jubileum der narcose, 16 Oct. 1896. De ontdekking der narcose in de heelkunde werd op vele wijzen gevierd, maar op geen meer kenmerkende dan ter gelegenheid van de „Herdenking van den 50sten verjaardag van de eerste openbare demonstratie van de narcose in de heelkunde in het „General Hospital” te Boston in Massachusetts! den 16den Oct. 1896.” De Commissie ter voorbereiding bestond toen uit de H.H.: J. Collins Warren, voorzitter, James C. White, William L. Richardson, Henry H. A. Beach, Frederick C. Shattuck en William Sturgis Bigelow.

(Wordt vervolgd.)